

Pianiste Grimaud verklankt trage golfslag van het leven

[< Previous](#)

door Joost Galema, NRC Handelsblad , 11 februari 2019

★★★★★

Pianiste Hélène Grimaud wil met haar muziek materie en geest loszingen. Hélène Grimaud luisterde de serie Meesterpianisten op met een recital dat nog lang in de hoofden en harten van de bezoekers zal naklinken. In haar vijfde en laatste toegift – Debussy's *La cathédrale engloutie* – vatte de Franse pianiste

Hélène Grimaud het wezen van haar recital kernachtig samen. De componist verklankte in deze *prélude* een Bretonse kustmythe, waarin op heldere ochtenden voor het eiland Ys een verzonken kathedraal uit zee lijkt te verrijzen en de wind kerkelijke gezangen meevoert.

Deze magie van het meditatieve was haar rode draad. Voor de pauze weefde Grimaud dertien korte contemplatieve stukken van Silvestrov, Debussy, Satie en Chopin tot een fascinerend kleed. In de naadloze litanie leek de pianiste te willen terugkeren naar een van de oerbronnen van muziek: het loszingen van geest en materie. Onder haar handen veranderden de pianotoetsen in treden van een Jacobs ladder.

Want de musicus verkondigt, schreef ze in haar boek *Wildernis Sonate*, „de drie grote mysteriën: menswording, opstanding en hemelvaart”.

Grimaud verkleinde op haar zelf meegebrachte vleugel de verduisterde Grote Zaal tot een kring van intimiteit en ongebroken aandacht, waarin, zoals Chopin eens zo mooi

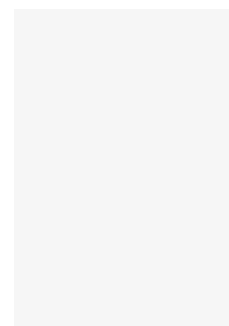
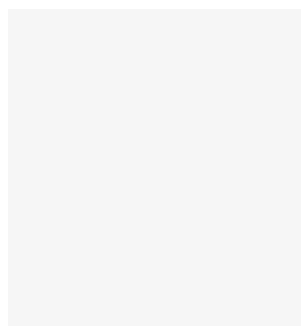
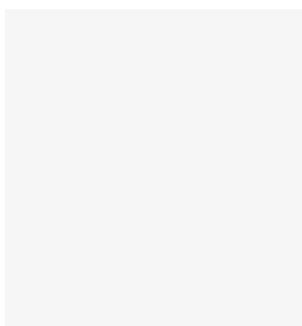
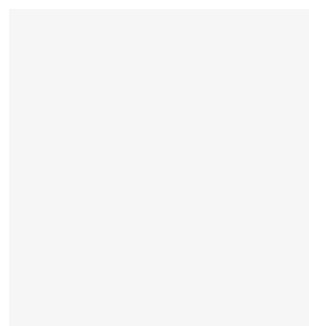
stelde, „eenvoud komt bovendrijven als kroon op de kunst”. Lent was het trefwoord: trage en doorzichtige golfslagen, onder een heldere zon. Ze zette haar gehoor na de verstilde reis terug op aarde met het diepe slotakkoord uit een van Saties Six pièces froides, geschreven in een onverwarmde kamer gedurende een strenge Parijs winter.

Na de pauze vervolgde Grimaud met een al even betoverende karakterstudie in Schumanns Kreisleriana, waarin hij zijn twee beroemde alter-ego's tegen elkaar uitspeelt: de bedachtzame Eusebius en de tomeloze Florestan. De componist weifelde enige tijd tussen muziek en literatuur. Grimaud besloot daarentegen niet te kiezen. De Franse pianiste schreef enkele intrigerende boeken, waarin doorschemert dat „de strijd der tegendelen, die vader aller dingen” – zoals ze het bestaan definieert – niet alleen Schumanns leven kleurde, maar eveneens het hare. Misschien dat daarom Kreisleriana met zo'n ongewone helderheid in de duisternis weerklonk.

Deel!

Related Posts

Copyright 2017 serie Meesterpianisten | Made by [Tobasco](#)

[Privacy Verklaring](#)

